

Lovforslaget sattes til forhandling.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte nogle bemærkninger om det foreliggende lovforslag om ændring i lov om offentlig forsorg vedrørende ophævelse af adgangen til tvangsanbringelse i visse tilfælde.

Lovforslaget tilsigter at bringe forsorgsloven i overensstemmelse med Europarådets konvention af 4. november 1950 til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. De bestemmelser i konventionen, som særlig interesserer, når talen er om forsorgsloven, er konventionens bestemmelser til værn for individets frihed sammenholdt med forsorgslovens forskellige regler, der hjemler adgang til administrativ frihedsberøvelse.

Jeg skal oplyse, at lovforslaget har været behandlet i folketinget; der har været nedsat et udvalg, og efter udvalgsbehandlingen blev lovforslaget vedtaget uændret.

Jeg skal med disse ord anbefale det foreliggende lovforslag til velvillig behandling i dette høje ting.

Doris Christiansen: Det lovforslag, som vi i dag behandler, går ud på ændringer i forskellige paragraffer i forsorgsloven med det formål at bringe denne lov i overensstemmelse med den af Europarådet vedtagne konvention af 4. november 1950. Det må vel siges, at vi med disse ændringer er nået et skridt frem ad den rigtige vej. Forandringer i forsorgslovens bestemmelser om administrativ frihedsberøvelse kan kun hilses med tilfredshed.

I konventionens artikel 5, stk. 3 og 4, står der, at enhver, der berøves friheden ved anholdelse eller forvaring, skal være berettiget til at tage skridt, hvorved der af en domstol træffes hurtig afgørelse om lovligheden af hans forvaring. Og i bemærkningerne til lovforslaget hedder det, at grundlovens § 70 og forsorgslovens § 52 må anses for at opfylde konventionens krav. Men her er jeg lidt usikker med hensyn til, om nu den person, som anholdes eller tages i forvaring, bliver gjort bekendt med dette, idet jeg ikke er sikker på, at ret mange kender denne ret; mange vil måske i uvished forspilde den chance, som loven her giver dem. Men den højtærede arbejds- og

socialminister kan måske dulme min samvittighed på dette punkt.

Forsorgslovens § 30 indeholder bestemmelser om frihedsberøvelse for visse personer af forsorgsmæssige eller helbredsmæssige grunde. Konventionens art. 5, stk. 1 e, giver kun ret til frihedsberøvelse i visse bestemte sygdomstilfælde, hvorfor denne paragraf ønskes ændret i overensstemmelse hermed.

§§ 207, 218 og 313 i forsorgsloven indeholder regler om inddrivelse af underholdsbidrag til børn, født i og udenfor ægteskab. Det hedder heri, at den bidragpligtige, om han forsømmer sine pligter, på det offentlige regning kan hensættes til tvangsarbejde i op til et halvt år, og det hedder ligeledes, at tvangsanbringelsen kan opretholdes, også efter at skyldige bidrag er betalt. Efter det foreliggende lovforslag vil dette nu blive ændret. Jeg finder det også urimeligt at opretholde denne bestemmelse, for det er da helt meningsløst at opretholde internering af personer, der har betalt deres gæld til samfundet.

Som jeg sagde før, er vi nået et stykke frem i den rigtige retning, og jeg håber, at dette er begyndelsen til forbedringer på andre områder indenfor den sociale forsorg. Jeg kan tilsige den højtærede arbejds- og socialminister mit partis støtte både til dette lovforslags gennemførelse og også til andre påkrævede ændringer indenfor disse områder.

Johannes Jensen: Det foreliggende lovforslag ser venstre på med velvilje, idet det, som det allerede er anført, tilsigter at bringe vor forsørgelseslovgivning i overensstemmelse med Europarådets konvention af 4. november 1950 vedrørende menneskerettigheder ved at ændre enkelte paragraffer i forsorgsloven og lade andre helt udgå. Det er jo egentlig kun en ajourføring, der her finder sted.

Ved forsorgslovens § 30, stk. 1, bestemmes det, at hvor hjælpen ikke er givet med trangtilfældets art, er det sociale udvalg med visse undtagelser frit stillet i sit skøn over forsørgelsesmåden, og i samme paragrafs stk. 3 bestemmes det, at hvor forholdene tillader det, går understøttelse i hjemmet forud for indlæggelse i forsørgelsesanstalter. Her har de sociale udvalg vist god forståelse ved udnyttelsen af forsorgslovens